

sionen, hvorledes den virker, hvorledes dens Rettigheder og Pligter er. Den højtærede Minister sagde den 23. Januar i Aar henvendt til det ærede Medlem Hr. Holstein: „Det ærede Medlem ved godt, at det ikke er Kommissionen, der selv bestemmer, naar den gaar over til at være Ret“. *Det ærede Medlem ved, at det ikke er Kommissionen, der selv bestemmer, naar den gaar over til at være Ret!* Dagen efter, den 24. Januar, siger den højtærede Justitsminister: „Det er selvfølgelig Undersøgelseskommissionen, der selv maa bestemme, naar den er det ene, og naar den er det andet“, og lidt længere henne siger han: „Det er de tre Mænd, som vi har Tillid til, der selv har det i deres Haand, hvornaar de vil være det ene, og hvornaar de vil være det andet“. Saaledes taler Ministeren om Undersøgelseskommissionen. Det er da ikke underligt, at der hersker Uklarhed om, hvorledes Undersøgelseskommissionen har virket. Ministeren havde Ret den første Dag, da han sagde, at det ærede Medlem Hr. Holstein maatte vide, at det ikke er Kommissionen, der selv bestemmer, naar den gaar over til at være Ret. Ministeren knyttede nogle fejlagtige Bemærkninger hertil, men det var rigtigt, at det ikke er Kommissionen selv, der bestemmer det. Nej, for det er Loven, der bestemmer det, og Loven bestemmer, at Kommissionen er Ret fra det Øjeblik, da den er nedsat. Ministeren har nu ogsaa meddelt, at han har anordnet den som Ret, men han synes efterhaanden at være blevet klar over, at Kommissionen har forstaaet denne Anordning paa en anden Maade end i Overensstemmelse med den høje Rigsdags eller Folketingets Opfattelse af, hvad denne Anordning skulde betyde. Thi det var Folketingets Mening, at Kommissionens samtlige Sager, baade efter § 1 og efter § 2, baade naar det drejede sig om bankmæssige Sager, og naar det drejede sig om kriminelle Sager, skulde foregaa efter Retsplejens Former, ved en Undersøgelsesret. Dette er udtrykkelig udtrykt i Betænkningen og gennem Ordførerens Udtalelser. Hvis dette Forhold er fraveget, hvad man maa tro efter Ministerens senere Skildring, har Kommissionen ikke virket, som det var Folketingets Mening, at den skulde virke, og de Garantier, Folketinget mente der skulde være for Undersøgelsen, har ikke været til Stede.

Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, som kom ind paa de forskellige Vilkaar, der er for Partierne i denne Sal, gjorde sig herunder skyldig i en lille Føjtagelse,

idet han mente, at Udenrigsminister Cold havde forladt Bygningen, da hans Sag kom frem under et andet Budget. Det er sikkert rigtigt, at dette skete, men det ærede Medlem erindrede ikke, at Fredagen den 19. Januar, da Forhandlingen om dette Budget begyndte, var Udenrigsminister Cold til Stede i Bygningen, men ikke her i Salen. Han forlod den, før denne Forhandling begyndte, og derfor er de senere Meddelelser om, at det er Sygdom, der forhindrer ham i at være til Stede, kun halv Sandhed. Nu er han forhindret ved Sygdom, men Fredag den 19. gik han fra Mødet. Det siges, at det ikke er efter hans eget Ønske, men efter Pres fra andre, at han ikke er kommet til Stede ved disse Forhandlinger, og jeg tør ogsaa sige, at med det Kendskab, man har til Udenrigsminister Cold i hans tidligere Virksomhed, vil man ikke kunne forstaa, at han bliver borte fra disse Forhandlinger. Ogsaa jeg vilde sige, at et lettere Sygdomstilfælde vilde en Mand af den Art, jeg har antaget Udenrigsminister Cold for at være, have overvundet for at være til Stede her. Men hvad enten det nu forholder sig paa den ene eller den anden Maade, er een Ting sikker, og det er, at Regeringen og dens Partier bruger i Øjeblikket Udenrigsminister Colds Sygdom til at holde ham borte fra disse Forhandlinger. Thi de to Parter, Udenrigsministeren og hans Parti, kunde, hvis de ikke ønskede, at han skulde være fraværende, meget vel have anmodet om, at dette Budget maatte komme til Behandling efter de andre Budgetter ved Finanslovbehandlingen, saaledes at denne Forhandling kunde være ført, medens Ministeren var til Stede. Jeg beklager meget, at denne Forhandling føres, uden at Udenrigsministeren er til Stede, og jeg siger, at det ærede Medlem Hr. Borgbjerg har Ret i, at Vilkaarene her i Salen altid er og vil være forskellige for de Partier, der støtter sig til en bestemt Klasse af Befolkningen, og dem, som støtter sig til andre Klasser. Jeg tænker, at hvis under en Forhandling en af vore Folk var blevet angrebet og havde holdt sig borte, først ved at gaa og senere ved at melde sig syg, havde de Herrer ikke ladet ham slippe naadigt derfra. Vilkaarene er forskellige, og det bekendte ogsaa det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen simpelt hen, da det ærede Medlem Hr. Borgbjerg spurgte ham: Vilde De træde ind og hævde den samme Anskuelse, som De gør overfor Hr. Cold, hvis det var en radikal Minister, man mente havde spekuleret sammen med